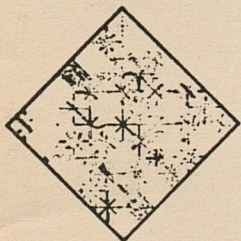

juliol' 80

concerts

saló cultural

encontre de compositors I sa pobla

dilluns 21	llorenç balsach
dimarts 22	amadeu marin
dimecres 23	llorenç barber
a les 22 hores	el compositor parlarà de la seva obra...

Joh. Seb. Bach
 Jos. Haydn
 G. F. Handel
 London Agost 3. 8. 1743.
 London Agost 3. 8. 1743
 W. A. Mozart
 Cavaliere Cristoforo Gluck
 Robert Schumann
 G. Rossini
 Ludwig van Beethoven
 M. Weber
 Frz. Schubert
 H. Berlioz
 Gaetano Donizetti
 Claude Debussy
 F. Liszt
 Felix Mendelssohn Bartholdy
 Dr. A. Bruckner
 Ch. Gounod
 J. Brahms
 Antonin Dvorak
 Max Reger
 Georges Bizet
 P. Tschaikovsky
 Giacomo Puccini
 G. Verdi
 Boieldieu
 Richard Wagner
 Edward Elgar
 Richard Strauss
 Meyerbeer
 Johann Strauss
 Eugen d'Albert
 Arthur Sullivan
 Fr. von Flotow
 Albert Lortzing
 Dr. Max Bruch
 Lehár

SILENCI, NUDESA DE DIAMANTS
 QUE ESQUEIXEN L'EXISTENCIA....

Antoni Gost

Llorenç Balsach

PROGRAMA

I

GRAN COPA ESPECIAL, PER A ORQUESTRA (Cinta Magnética)

DUET BALANCI,
DENTAL,

para dos guitarras
para dos guitarras

II

ESPAIS RESIDUALS,
CAROTA Y CAMEL
MUSICA VIRONERA
DE CALDETES A MOIA

per a veu i cinta
(fragments) per a cinta
per a grup instrumental (cinta magnética)
per a piano i percussió

HIGIENICA....! : ESTOMACAL i MARXA per a grup instrumental

VARIACIONS PER A 20 dits per a piano a 4 mans

EL CANUT DE LAS ARTERIES per a recitador y cinta

INTERPRETACIO, GUITARRA:

Lidia Caballe
Berta Vidal

La música és una il·lusió de comunicació. Qui pretengui un llenguatge musical per establir una comunicació directa i objectiva entre el compositor i l'oïent, està en sembla a mi, condemnat al fracàs.

Però això no te perque desmoralitzar als compositors, ben al contrari: si bé no hi trobem en la música un nivell semàntic de comunicació, si que hi trobem l'il·lusió de comunicació, un altre nivell de creació, sobre tot per part de l'oïent, d'allò més interessant.

L'il·lusió, per part del compositor, de que està expressant quelcom i l'il·lusió per part de l'oïent de que "sent" i enten —expressió i autoexpressió— crea una interrelació de forces anímiques que simulen perfectament un process de comunicació.

L'oïent, davant tota creació musical disposa d'una formidable energia que podrà transformar en auto-creació propia. Aquest és el gran intercanvi creador-oïent, suggerir a l'oïent la seva propia creació.

Però encara podriem anar més enllà; disposar de l'il·lusió de comunicació no vol dir que renunciem al joc i il·lusió de les coincidències. Que Chopin componés una peça contemplant el paisatge blau del vespre per una finestra mig oberta no vol dir que un oïent no senti semblant emoció en identiques circumstancies escoltant la mateixa peça. Encara que el més probable és que aquesta mateixa emoció la sentis amb una altre peça de característiques semblants,... o bé sense cap peça. Però si que és cert que la música de Chopin li pot proporcionar aquella energia d'activació de la seva lívid, i que aquesta peça abarca un entron determinat d'emocions, i no d'altres.

Es indubtable que hi han hagut en tota l'història de la música dues maneres diferenciades de concebre la música a l'hora de compondre: els autors que es preocupen fonamentalment de la forma, de l'estructura, de l'arquitectura de la música (Bach, Schönberg,...) , i els que estan pendents d'altres ideals. Encara que per a un oïent les obres que estarien en el primer grup l'hi poren produir un fort impacte expressiu i viceversa; els del primer grup, resolen el problema de la comunicació amb la convicció cega, i certa, de que una forma coherent proporciona una bona energia de suggestió per a l'oïent.

Bé que tot el que hi he anat explicant aquí, sembla donar la raó als del primer grup, no puc deixar-me de considerar-me en el segon.

Haig de confessar que trobo saturades les construccions formals i estructurals de la música actual, que tant valides foren fa uns anys, i que segueixen tant desconegudes pel públic com abans.

Aquesta por i complexe en utilitzar recursos tonals, o rítmics o melòdics més "harmònics", per l'únic temor de efectuar un retorn, o de tenir la sensació de que el que es compon és una copia del passat, no té, segons el meu punt de vista, raó de ser; crec que per fora de la música atonal i dels seus recursos afins (que fa anys que s'estan repetint), existeix un ampli ventall de possibilitats sonores amb un contingut expressiu nou.

Tal com es considera avui dia l'evolució artística, segons una visió de successions de grans macroformes, podem notar que aquesta evolució és limitada, i no té massa sentit aquesta deriva de recerca de l'estructura nova.

Tota forma amb intenció de ser autèntica es nova, o si més no renovada.

Els problemes van per un altre cantó.

I aquests problemes juntament amb els problemes més delicats de la contemplació del fet existencial, de l'entorn viu i social que ens envolta ha de tenir forçosament la seva influència en l'il·lusió de comunicació.

Haig de dir que una ironia contemplativa volta la meua obra actualment. Una posició d'ignorància existencial i l'ànim de reduir al mínim l'entorn de vaguetat comunicativa dona efectivament uns plantejaments rítmics i ironics a la meua obra, moviments acompassats i grollers que no saben a on es dirigeixen.

Llorenç Balsach

Amadeu Marín

PROGRAMA

I

INVENCIO (1978)

flauta sola

SET PECES LEPIDIFORMES (1980)

guitarra elèctrica, flauta,
percussió i cinta gravada

JOGUINA (1976)

caixes de música i...

II

SONS HABITANT UN ESPAI (1980)

piano, guitarra elèctrica, dues flautes,
percussió, veu, diversos objectes i
dues cintes gravades.

(muntatge creat especialment per aquesta ocasió)

Interpretació, ACTUM:

Jose Lluís Berenguer,
Llorenç Barber,
Mari Arnanz,
Amadeu Marín

amb la col.laboració de:

Fátima Miranda,
Pere Esteve
Tomeu Pericas

Sota el signe de càncer, en plena canícula i vora la nostra mar. Fa vint i cinc anys. Vaig nèixer.

Menut , a Castelló de La Plana, jugue amb els xiquets del meu carrer i apreng cançons de Joselito. Després l'escola, l'institut i la universitat. Filologia anglesa a València.

Però la música va per dins, i surt com pot: blues, beatles, king crimson... Primers estudis de guitarra a València, mentre anàvem al cine, al teatre i a les assemblees.

Arriba ACTUM. Llorenç, Josep Lluís, Jordi, Toni... Fan un homenatge a Cage i hi contacte amb ells. Em criden pel següent concert, on fem obres de tots ells. Ja ho havia trobat: una colla de gent oberta a tot, i sobretot una colla de bons amics que s'animen mútuament. Fem sessions d'estudi, anem a Darmstadt, escoltem Ligeti, Kagel, Halffter. En aquest ambient vaig covant les primeres obres, que són per al grup: *Primera Finestra, Materials, Joguina...* A Actum hi ha un grau molt elevat d'autodidactime. Com diria Llorenç, "ens hem d'inventar la nostra música", i eixa tasca és apassionant.

Tanmateix, acudim de tant en tant a cursets: De Pablo, Bernaola, Kosugi, Juan Hidalgo, Daniel Charles. Juan és un bon amic, i col·laborem en varies ocasions: *Rose Sélavy, Ensembles '79*.

En fi, darrerament, a bande del meu treball a Actum, he aprofundit les possibilitats de la guitarra elèctrica, treball que encara continua, i he tingut experiències amb la música electrònica. Fruits de tot això són les darreres obres: *Pre-Textos 1 a 8 i Set peces Lapidiformes*, les quals incorporen també la utilització de sons electrònics gravats en cinta.

Valga, com a presentació.

Salut, Illa Gran!

AMADEU MARIN

QUE, COM, AMB QUE I QUI. REFLEXIONS MUSICALS

per

Amadeu Marín

música no s'escriu

amb majúscules.

música no comença amb la clau de sol

però val la pena d'entretenir-se

dibuixant les seves corbes.

Supose que quan se'm demana que parledi de la meua manera de pensar la música hauria de començar per dir què és aquesta. Per a mi la música és bàsicament un diàleg entre l'home i el so, una manera de comprendre la realitat que ens envolta. Nosaltres podem relacionar-nos amb els sons de moltes maneres: jo propose la més "eròtica" possible, i també la més sincera. No podem enganyar l'entorn ni hem d'enganyar-nos nosaltres mateixos. No val la pena intentar anul·lar els sons salvatges, perquè contínuament ens sorprendran amb la seva puríssima intuïció que els fa genials i inesperats.

L'atzar té una oïda increïble. Hem d'aprendre molt d'aquest gran mestre que és l'atzar. Ell sap molt bé quan convé col·locar un so i quan és millor callar, deixar sonar...

la música naix amb la primera

claror del dia, es desdejuna,

passeja per la ciutat, treballa.

compra el diari, fa la ruta

de les tavernes, sopa amb els amics

es fa un "carajillo" d'anís

en un cafè lunar i somia

un horitzó marí

de sirenes hermafrodites.

La música pot ser un espai habitable en poder retrobar-se, on prendre consciència real del món i de nosaltres mateixos. Aquesta música, naturalment, no tractarà d'erigir-se en focus absolut del moment i el lloc, sinó que esdevindrà una mena de mèdium per a provar una nova percepció, un nou estar.

Daniel Charles pregona aquesta qualitat constructora d'espais de les "músiques experimentals", qualitat que demana tanta atenció com llibertat dóna per a explorar els camins interiors i exteriors.

John Cage diu: "... en la nova música no s'esdeven més que sons: els que estan escrits i els que no ho estan. Aquells que no estan escrits apareixen a la partitura com a silencis, obrint les portes de la música als sons que es troben per atzar a l'ambient".

Es important aquest "obrir les portes", aquesta voluntat d'eixir a la llum del dia, de posar-se en contacte amb la realitat. Encara que no siga aquesta l'única versió possible d'una relació creativa amb el so, pense que tota música, avui, ha de comptar al menys amb un mínim element imprevist al qual fer-li lloc; ha de disposar sempre una porta oberta als sons de la vida.

*la música es fa amb les mans,
amb la veu, amb els peus,
amb fusta, pedra, vidre,
llanda, panderetes, volts
... fins i tot amb pianos i guitarres.*

Quins seran els materials i els procediments per a fer la nostra música? Durant tot el segle, la música ha anat alliberant-se de tabús i convencions repressores. Des de l'abandó de la tonalitat i el ritme regular, passant per la incorporació de tot tipus d'instruments, la utilització del soroll, l'arribada del magnetòfon i la música concreta i electrònica amb ell, continuant amb els procediments aleatoris, la valoració del silenci i la incorporació del gest... junt amb la revolució de les notacions que tot això representa, arribem avui a un estat de coses en el qual pràcticament tot és possible, inclús tornar a gastar la tonalitat i el ritme regular, depurats ja d'aquell exclusivisme malaltís.

*la música és àbac i parxís,
daus i regle de càlcul.*

La manera com cada ú es relacionarà amb el só dependrà de moltes coses, però una infinitud de materials i procediments es posen al seu abast. Des del més "despreçiable" microsó fins al "senyor piano", tot és susceptible de ser utilitzat en un pla d'igualtat. No renunciem a res, ni tan sols a eixa tradició que abans ens afeixugava.

*no ve malament saber un poc de
cuina, literatura,
tècniques sexuals, anglés,
electricitat, harmonia i contrapunt,
economia casolana, ciència ficció,*

"DE MUSICA"

1975:

"Para una generación de la electrónica que vive la absolescencia de formas y lenguajes, la tiranía de lo nuevo como suprema categoría estética, EL ROMPER VIEJOS MECANISMOS ES MAS URGENTE QUE EL CREAR NUEVAS CADENAS". (Valencia, presentación no publicada del concierto: Nueva Generación de músicos valencianos, Junio75).

"Nuestra música se nutre de castración diaria, dadá y confusión... La música se nos presenta hoy, contradictoria como la vida misma, invitándonos a una aventura en la que somos protagonistas de excepción".

(Madrid, C.M. Covarrubias, presentación del concierto: "Música Española de hoy").

1978:

"La música para ACTUM *no es* ni una mercancía a vender, ni una forma de imponerse fausticamente ante atónitos ciudadanos.

La música para ACTUM es a la vez:

A/ Acto que es fiesta del cuerpo, auto-complacencia que reivindica el placer para todos, sin exclusiones de clase, raza ó nación. Onanismo universal que asume sin complejos la muerte por obsolescencia del código en música, frente a los pretenciosos e impostores que hablan de comunicación donde solo hay frustración mal disimulada.

y B/ Acto que reivindica la vida. Acto que sale de la claustrofóbica sala de conciertos (panteón sonoro del burgués), salta el foso, quita la mordaza al espectador y se vá con él de paseo por la ciudad, ó de week-end a escuchar, como buen alumno, a jilgueros, delfines y ovnis".

(Presentación de ACTUM en el Centro de la Villa de Madrid, 30-Mayo-78).

"la música es algo mas simple (y mas complejo) que el mero hecho de escribir y/o interpretar una partitura ante un público silencioso (-ado).

El divide y vencerás eurocéntrico y burgués nos ha legado una cultura musical: 1/esquizoide (separada del entorno y con pretensiones de autonomía), 2/ jerarquizada (se nos dice que hay que oír, a quién, cuando, dónde y como), y 3/ fácilmente comercializable (el condicionante del mercado impone productos estándar). No es por ello extraño que, aquí y allá salgan transgresores que, superando una formación muchas veces sumamente especializada, traten de romper el cerco de asepsia que envuelve el "hecho musical" y postulen una "música-diálogo" con los materiales mas diversos (poniendolos en vibración de las formas mas insospechadas), con el entorno ciudadano y/o rural (calles, parques, playas, bosques,

valles...), con hombres de otras culturas (otras maneras de pensar la música más en consonancia con su entorno) y con otras especies animales (pájaros, ballenas, gansos, etcétera). Con todo ello, al tiempo que limpian nuestro oído (cerebro) de sorderas culturales y nos abren a un mundo lleno de potencialidades sonoras, nos devuelven ese algo mágico (cohesivo) que la música ha tenido siempre”.

(Suplemento de ARTE Y PENSAMIENTO del PAIS, domingo, 10 de Septiembre, 1978).

1979:

“Cuando Molière afirma que sin música un Estado no puede subsistir, está recordando la importancia que para el poder tiene la imaginación creadora, y en este caso la Música, mantenida dentro de unos márgenes que el propio poder manipula y domina. La Música, ya lo apuntaba Platón, es un arma de doble filo, que fuerza con eficacia tanto la liberación y la subversión contra lo establecido como la homogeneización y la sumisión al poder.

Así lo ha entendido siempre el poder, y no ha dudado en vaciar la Música de elementos mágicos, de cohesión, descafeinando su fuerza dionisíaca. Por contra, ha potenciado lo superficial, lo puramente técnico ó lúdico en la música, convirtiéndola en un espectáculo aséptico. Mas todavía, en una mercancía fácilmente intercambiable, banal y uniforme, que se nos dá, a la trágala, siempre y en todo lugar.

1980:

“La tiránica dominación de la PARTITURA no es más que un producto del equívoco *progreso* que ha esterilizado al intérprete y convertido la sala de conciertos en un hospital.

Si el universo cuadridimensional de Einstein NO responde al propósito y a la supervivencia de la humanidad de hoy, hemos de INVENTAR otro universo: la música, esa “pura voz del irracional” que decía Adorno, es, puede ser, nuestro mejor aliado.

No hay percursores, escribe Cocteau, solo existen retardatarios.

La partitura ha muerto, viva la música”.

“Muerte a la Parti(tor) turocrácia”, programa del Festival de la libre expresión sonora, organizado por la Universidad Complutense de Madrid.).

LLORENÇ BARBER

YOEAR

la fundación 28-6-15 encomendó a varios sabios y artistas la tarea de individuar el sonido más característico emitido por el hombre .

congregada una sesión extraordinaria ,el presidente de la fundación l es dijo :el león ruge ,el gato maulla ,el perro ladra ,el asno rebuzna y el hombre ¿qué ? ,y les acordó un plazo para ballar la respuesta .

tantos y tan varios sonidos emite el hombre que resultaba un problem a de difícil solución .así ,horas después ,sabios y artistas se decidían por la estadística y se estudiaban ,estadísticamente ,todos los sonidos e mitidos por todos los hombres de todas las razas ,edades y lenguas .

finalizado el plazo y congregada de nuevo una sesión extraordinaria ,el presidente dijo :escuchamos .

y el sabio más anciano respondió :estadísticamente el sonido más car acterístico emitido por el hombre es YO .

y el más anciano de los artistas continuó :el león ruge ,el gato maull a ,el perro ladra ,el asno rebuzna y el hombre YOEA .sí señores ,Y OEA ,YO-E-A .

a la fundación 28-6-15 deberemos siempre este gran descubrimiento .

madrid ,agosto 1965

— DEL LIBRO DE JUAN HIDALGO

ZAJ —

"ENCONTRE DE COMPOSITORS I"
Sa Pobla (Mallorca)

Agraeix el patrocini i col·laboració de les següents entitats i persones.

- * Ajuntament de Sa Pobla
- * Caixa d'Estalvis "Sa Nostra"
- * Club Cultural Sa Pobla
- * Joventuts Musicals - delegació de Palma
- * Jaime Serra Ferrer - Seguros
- * Antoni Torrens - Farmacia

SONIDO E IMAGEN

Calle Caro, 1-3-5 - Teléfonos 28 00 00 - 23 85 47

PALMA DE MALLORCA - 13

en l'aportació dels equips d'alta fidelitat

